

BAJTÁRSI



LEVÉL

1957. X. évf. 8-9. sz. levél. 69. oldal. Utrecht, 1957. IX. 5.

"MIND HÖSÖK VIK..."

A Juhász Mihályék háza előtti kis kertben éppen teljes virágában álltak a muskátlik, amikor a Kis Juliska meglátta a napvilágot. Mihály meg örömeben akkorát kurjantott, hogy a szomszéd Babos Karton József kezéből majd kiejtette a kanalat, amivel a lábos alján maradt "pirítóst" akarta kikanalazni.

Juhász Mihály öröme alig ismért határt, hogy a két fiu után most egy kis lány kopogtatott be hozzájuk.

-Lesz az Anyjukomnak is segítsége, ha megtartja egészségben mindkettőt a jó Isten- dörögte Mihály gazda a nagyvilágba, illetve csak a tornác alatt, de úgy, hogy azt nevezett szomszédja is meghallhassa.

Meg is hallotta, de meg Borcsa asszony is, Babos Karton élete hí párja. Több se kellett, mint jó szomszédokhoz illik, megjelentek Juhász Mihály portáján. Csak úgy ingujjban, minden parádézás nélkül.

-No Mihály mi van? Cyerek, vagy csak jány?-

De erre már Mihály is eltakarította kézfejevel a szája szögletében alkalmatlanokdó bajusz szálakat, pödrött egyet a bajszán, megigazitotta a lenge gatyakorcot, és meghúzva az amagy is mindig egyenes derekát, teljes apai büszkeséggel adta meg a választ.

-Jány, de a javából! Amilyen az Asszony rendelése volt. Neki is kell segítség, ha megnől. Nekem meg eddig már van kettő, ha megtartja őket az Isten.-

-Hát az Asszony jól van? - Ezt csak Babos Karton kérdezte, mert Borcsa asszony már a Juhászék konyháján sürgölődött.

-Szerencsén történt, mindketten jól vannak.-

-Hála legyen a Teremtőnek! Én meg csak azt kívánom Mihály, neveld fel szerencsén, egészségben.-

Azután tréfálkozva megtoldotta: -No most már nem kell messze mennie a fiainak lánynézőbe.-

Mindketten mosolyogva bucsuztak, ki-ki ment a maga dolgára.

..

Ahogy a gyermekek felszoperegtek, együtt játszottak hol Juhászéknál, hol meg Babosék szér skortjében, amint ez már szokás.

Csak amikor a "felszabadulás" rájuk köszöntött, akkor szünt meg a játék, akkor halt el a mosoly az eddig gondtalan gyermek arcokról, csak akkor ülte meg az eddig rózsás arcukat a bizonytalanság, a nélkülözés, majd a nincstelenség fákó árnyalata, szürke színe. Csak a szomokban égött a régi tűz. Az arc maga fákó, mintha halott volna. Vagy csak álarc az a fákó szín, hogy avatatlan ne láthassa, ott bent mi van? Hogy a hamuszín alatt parázslik minden.

..

Amikor a fiatal Babos Karton Jánosnak be kellett vonulni a katonasághoz, nehéz szívvel bucsuzott a falujától, de talán még nehezebb volt az elválás Juliskától. Pedig szömben nem ígértek semmit egymásnak, sem akkor, sem előbb. Nem vallották meg a szerelmüket, csak kezét fogták,

./.

csak a szemük tüze beszélt. Igért és fogadott!

És amikor Juliska apjától János bucsút vett, Mihály gazda any-nyit mondott:

-János úgy élj ott is, ahova mégysz, mint itthon! Tedd meg azt, amit kell, de semmivel sem többet. Maradj olyan rendes magyar, mint itt-hon voltál. Ne feledd azt sem, hogy ott is van Isten, mint itthon, a temp-lomban lakik itt is, ott is. Ő látja, tudja minden tettetted, lépésedet, gondolatodat. Ő vezéreljen haza épségben, egészséggben melőbb!

Nagy volt az öröm a két szomszédnál, amikor János hazakerült a katonaságtól. Talán Juhász Juliska szeme még ragyogóbb lett, talán a szürke-fakó arcszín is rózsás lett akkor, amikor a szülői ház és lakói üdvözlése után János hamarosan az udvarukba lépett.

Az nap este Juhászék tornácán együtt ült a két szomszéd csalá-dal. Jánosnak beszámolték mellett tartania a katona-életéről. Figyelemmel hallgatták mindannyian, Juliska pedig úgy szívta magába a szavakat, mint a méh a virágból a mézet.

A falusi életben változások manapság nem igen vannak. Az, hogy volt földjük, és ma nincs, már megszokott valami. Az egyéni, szorgalmas, gondos, törekvő, szakszerű, jó gazdálkodás helyét elfoglalta a kolchoz, mely mindennek mondható, csak jónak nem. Ahol a szorgalom, a buzgóság, a törekvés nincs meg, mert nem lehet, szakszerűség is kevés, bár a vezetők jót volnának, de elírás szerint kell dolgozniuk, viszont azokat hozzá nem értők, vagy bologatók állítják össze. Így tehát mindenki, aki a kol-chozban van kényszerítve, csak azt, annyit és úgy végzi munkáját, ahogy ép-pen muszály. A munkából hiányzik az ételen, hiányzik a munka szeretete, megbecsülése, hiányzik a lélek.

Igy teltek el a napok, évek Juliskáék falujában is. Egyszer csak 1956. október végefelé járt az idő.

Amikor a dicsőségs felkelés megindult, mindenki részt akart abban venni, aki koránál vagy egészségi állapotánál fogva arra képesnek érezte magát, élenjárva azok, akik nem régen voltak katonák. Ők ismerték a különleges harc-eszközöket, a legújabb, illetve orosz mintájú harc-el-járásokat. Babos Káron János és a két Juhász legény az első között voltak. Hogyan is maradhatott volna el tőlük Juhászék Juliskája, hisz két bátyja és szívének másik fele azok között volt, akik, ha kell, meg is tudták halni egy szent eszméért, a rabbillincsek széttöréséért, a haza szabadságáért, az igazi felszabadulásért.

Egész férfileg, hősként küzdött Juliska János mellett, váll-vetve két bátyjával. Ha valamit ki kellett puhatolni, meg kellett álla-pítani, Juliska női ruházata alkalmasabb volt, mint a férfiaké. Esze meg úgy vágott, mint a borotva. Szíve meg visszahúzta oda, ahol azok vannak, akiket ő szeret. Nem egy, fárfinak is nehéz és veszedelmes feladatot oldott meg teljes sikerrel. Hamarosan példaképe lett a hősiességnek, kötelességteljesítésnek. A férfival együtt éhezett, fázott, virrasztott. Ha megsebesült Bajtársat kellett kötözni, a női kéz gyöngédségével kö-tötte el a vérző sebet, nyújtott italt a seblázban vergődőnek, megosz-totta -ha volt- ételmét.

Az orosz túlerő azonban rázúdult ismételten a szabadsághar-cosokra. Mégis állták helyüket keményen, katonásan, férfiasan, bár akkor már reménytelenül. Hol itt, hol ott kellett jól védett helyeket feladni, s vonultak fokozatosan abba az irányba, ahova nem követhette őket a vő-rös szörnyeteg.

Majd a határon álltak már, amikor meg kellett tudni, mi van a szomszédos fészekkel? Nem lehetne-e azokkal egyesülve újból "Alljt" szabni azoknak, akik nem tudják mit jelent szabadnak, függetlennek lenni, mit jelent magyarnak lenni...

Az összeköttetés megteremtése, hírek kicsérélése egész embe-reket, hősöket követel. Juliska önként jelentkezett a kockázatos vállal-kozásra, János és a két Juhász legény hozzá csatlakoztak.

Négyen indulnak el. Kuszva, csuszva, ahogy lehet... Már visszatérőben vannak, alig 50-60 méterre a kiindulási helytől, amikor egy orosz páncélos gránátja a közelükbe csap be.

Püst és porfelhő. A porfelhőből három sebesülten támolygó alak körvonala bontakozik ki. Az egyik Juhász fiu hősihalált halt.

A sebesülteket a Bajtársak egy szabad ország területére szállítják a közeli faluba. Juliska a kötöző helyen fivére és János között fekszik. Sebesülése súlyos, életveszélyes. Jajgatás, zohszó nem hagyja el vértelen, lázas ajkát. Egyik kezével fivérért, másikkal Jánost fogja.

Ugy éjjél tájban erősbben szoritja meg János kezét, elhomályosuló szeme még egyszer felragyog: Nem sikerült. Majd... János szeretet... -
Arca egy percre ismét rózsás, hogy azután végleg száraz-fakó-
ra váljék.

A ma már idegen állam területén levő község lakosságánál még mindig volt egy nemzetiszínű magyar zászló, amellyel beborították koporsóját. Az egész falu lakossága kísérete utolsó útjára a Házája és Népe szabadságáért életét áldozó hőslétkü magyar lányt.

ooo000ooo

A RÁDIÓ MELLETT.

Rólunk beszélnek minden nyelven,
síkong az éter és csodál:
"Dávid harcol Góliát ellen".
Nép milliók aggódva nézik,
hányan indulnak halni még?
S küldi a nép ifju vitézét.

Fiatalok, még alig éltek
s füttyögő golyók hangja közt
támadnak néli a pribéknek.

Nem akartunk híresek lenni,
ilyen áron meg semmiképp,
hisz' bánatunk már végtelennyi,

de nekünk mindig az jutott,
hogy a világ minket csodáljon
s fiaink kapják a golyót.

Kint ágyú szól, gyors lövés pattan,
a falról Petőfi figyel,
ahogy járkálok egymagamban.

Igy járkált ő is átkozódva
"Európa újra csendes..." Ő!
csak minket húz a sors haróba,
csak minket öt száz év után is
ugyanaz, aki haidean ölt.
hogy hányan hullunk? - sose számít.

Mások csodálják bátorságunk,
mi meg naponta meghalunk,
dzsida, s golyó veri át hátunk,

de megmutatjuk a világnak,
hogy mikor mindenki lapul
s csak a rádiók kiabálnak,
mint a kinek már mindenképpen
minden mindegy, hát Életet
adunk Szabadságért cserébe.

És ha a Sors minket így büntet,
mert hogy túrtünk tíz éven át,
felmutatjuk véres fejünket,
s tudjuk, hogy mindent megbocsát.

Budapest, 1956. október 29.

Jobbágy Károly.

ooo000ooo

A MAGYAR LELKISÉG SZEMBEN A KOMMUNIZMUSSEL.

Világot rengető eszmék hordozói, a félisteneknek nevezett kiemelkedő gondolkodók, önmagukban soha nem érvényesülhetnek, mindig szükségük van néptömegre, mely olismeri vezérének, magáévá teszi és tőn-vízen át végrehajtja akarataikat.

Az egész világtörténelem nem más, mint az ilyen nagy emberek

által hitalált és valóra váltott eszme áramlatok bővítésére szorított embertömegek új és mindig az egyedül boldogítóknak hirdetett életformák egymást váltó vagy átfর্মáló sorozata.

Ezek vagy nemes célt szolgálnak: elesett népeket nemzeté kovácsolnak, s a hit, a tudomány által nyújtott erkölcsi és anyagi felemelkedés útjára vezetik; vagy sátni megszállottság az elmélet hajtó ereje. Hisz az első esetben tisztán felismerhető az erkölcsös és a szabad ember méltóságához illő életmódra való törekvés, addig az utóbbi szörnyszülött mögött mindig ott lappang a farizeusi szellem, mely övezredet öta véres gúnyképe és tagadása mindannak, amire a küzdő emberiség vágyakozik.

De soha még olyan nyílt lázadás nem történt az egész művelt emberiség szétrombolására, mint amikor a marxizmusba kapaszkodó Krisztust tagadók és az orosz panszlavizmus jelenlegi hercosai egymásra tálláltak és célzatosan kitermelték a kommunizmus vezetőit: az "új szovjet embert". Ugyszólván teljes a sikerük az erkölcsi fertőbe sülyesztett olyan talajnélküli néptömegekben, mely azelőtt is a lázadások, elnyomások és megtorlások szakadatlan sorozatában élt, és sohasem ismerte a szb nemes értelmében vett szabadságot. Csapongó, külön-külön élő végtelen lelkek, akik sohasem ismerhették fel mi az igazság s mi az arany közép-úton haladó józan életmód. A bokéjük oltott marxista mérög folytán ol-hiszik, hogy ők képviselik a világot egyedül boldogító haladás szellemét és nem veszik észre, hogy önmaguk mint egyének, mint személyiségek nem is léteznek, mert romma lett bennük mindaz, ami az embert az emberi méltóságára felomeli, ami az embert az állattól megkülönbözteti. Eszközévé váltak annak a háttérből ir nyitott s az emberiség rákfenéjének nevezhető szellemi trósztnak, mely vallja, hogy a világon legfőbb érték a nyers erő, a fizikai hatalom, s örök törekvéseinek megfelelően az egész világot csak egyetlen nagyüzemmé átalakított mechanizmusban uralhatja, ahol a kitermelt új vezetők klikkje a személytelen emberi tömeget, mint nyers anyagot, tetszésük szerint gyurhatja.

Sajnos, a második világháboru eredményeként nemzetünk is -teljesen kimerült állapotában- ennek a vörös rémnek karmai közé hullt, s kezdetét vette a gyanu, a rémület, az elnyomás szörnű rendszere, mely külföldről szemlélve teljes munkát végzett.

Önként felvetődik tehát a kérdés, mi az, ami tápot adott a már-már elparentált és csaknem minden külföldi által ko unistának hitt magyar nemzetnek ahhoz, hogy a terror leg szörnűbb éveiben is ki tudott alakítani egy új magyar lelkeséget, mely a szunnyadó szellemi örömek teljes szolidaritását eredményezte, minden tervszerű szervezés és irányítás nélkül? Hiszen a példaképül elője állított új szovjet ember mintájára a tanfolyamok számtalan sorozatán nevelték ifjainkat ilyen új típusu emberré. Hiszen a régi erkölcsi rend alapjain álló intézményeket mind szétrombolták. Hiszen a vallást nép-butításnak titulálva megszüntették annak oktatását. Hiszen szovjet mintára liquidálták a haza lény-szerített és az otthon talált mostani nemzedék értelmiségét, színe-javát, és oroszokkal szembe állították a várost a faluval, a földművest az iparossal, a kulákság kifosztásával pedig olyan féltelmetes terrort alkalmaztak, hogy sikerük tényleg teljesnek látszott.

A véges emberi ész azonban nyugtalanul kutat, keres, elemez. Eredeti faji sajátosságaink és ezeréves küzdelmes, de dicsőséges multunk folytán sokkal több emberi nemes jellemvonás, több erkölcsi kultúrérték örökösői vagyunk, semhogy személytelen s gyurható nyers anyaggá változ-tathatna a kommunizmus. Ez csak az egész nemzetünk maradéktalan kiir-tásával volna lehetséges.

Ahogy a kommunista stratégia fokozta terror intézkedéseit, úgy kereszte fokozatosan nemzetünk a védelmet nyújtó szigetét, mely biz-tosított nyujt a bűzös mocsár ölelő hínárjának karjai ellen. Es mint minden veszélyben történelmünk folyamán, most is a kereszt árnyékában talált menedéket!

Nem vagyok bigott, nem vagyok babonás, nem vagyok csodálmak nevezett jelenségek apostola, de meg kellett állnom és gondolkozznom az alábbi eseményeken. Es nem is csak ezek, az otthon csodálmak nevezett történések adták sok-sok olyan magyar hozzába az imakönyvet, akik talán már rég nem lapoztak abban, hanem, úgy hiszem, külön is megérezték, hogy most a sátni fajzatának támadásai ellen egyedül a Krisztusi hit nyujt védelmet.

Előzetesen és kifejezetten hangsúlyozom, hogy az a külföldön élő magyar testvérünk, aki 1945. óta nem járt otthon, ha ma hazamegy, egy imádkozó, istenfélő nemzetet talál.

A már említett történetek, melyek talán apró jelenségeknek látszanak, de a hívő lelkeket gondolkozásra készítik, az alábbiak:

1./ Az egész ország 1945. áprilisában, látszólag a lazus készülődés azonban, mint minden a dicsőséges felszabadulásnak csufolt keleti horda beözönlése után, a leterrorisztikusabb irányítás (NÁVD) mellett zajlott le, nem kimélve semmilyen eszközt és anyagi befektetést. Az utóára parancsolt tömeg köteleességévé tették, úgy az állami, mint a magán üzemeleken előírt dekorációsát; tele aggatták a falakat Marx, Engels, Lenin, Stalin, Ráthosi és a világ minden kommunista vezérének, élőlíncel és holtalnak, nagyított fényképpel. Henszegtek a képek mellett a kilónféle reáram foliratok: pl. "Üdv a nagy Stalinnak", "Éljen a felszabadító dicsőséges vörös hadsereg" stb. stb.

Parancsra a szombat helyi szöveggyárban is lázasan folyt a készülődés. De nem kisebb izgalom kísérte a nagyszámú és hála Isten-néhány személy kivételével - istenfélő és ott többségben levő női vi-táját: hová tegyék az eddig fő-helyet elfoglaló keresztet? Ugyanis en-nek helyére rendelték kifüggeszteni a "nagy Stalin" fényképét. Nem so-haig folyt a vita, mert egy több gyermekes anya, az ottani munkásnők e-gyike felugrott a dobogóra, leharasztotta a keresztet, földhöz vágta, s ma-gából kikelve ordította: "Vége a néputításnak! Nincs szükségünk láthatat-lan Istenekre! Hazug keresztre! Stalin ad minden jót, szabadságot, ke-nyeret, az az Istenünk!"

A megriadt jelenlövő, akik már addig is sok személy elsüllyesz-téséről tudtak, akiket az NKVD által pincékben rögtönzött kínzó kamrák nyeltek el, akik nap-nap után értesültek arról, hogy-e pincékből kihal-latszó halálhörgések után, a hajnali órákban, hány klerikális és reakci-ónak bélyegzett egyén tetemét szállították a közkorház fagyasztó he-lyiségekbe, vagy más ismeretlen helyre, nem tudtak szóhoz jutni. Csupán egy női hang hallatszott a tömegből: "Törjön el a keze két helyen, amiért ezt tette!"

Néhány nap múlva a keresztet földhöz vágó asszony a szombat-helyi Kis-kar utcából a Bossuth Lajos utcába akart átmenni, amikor az akkor éppen kevés forgalmu uttesten hirtelen egy orosz tehergépkocsi tünt fel. Ez az asszonyt elütötte úgy, hogy kisebb zúzódásokon kívül más baja nem lett, mint a jobb keze törött el több helyen a gépkocsi első és hátsó kerékai alatt.

Kiderült, hogy ez a nő sohasem volt vallásos. De balesete után először csak titokban, később nyíltan és egész családjával eljárt a temp-lomba. Munkás-társnői pedig gondoskodtak róla, hogy esete titokban ne ma-radjon.

2./ A vas-megyei Nemesbőd községben is, mint minden faluban, megtalálta az átkos rendszer emberét. Nem volt óslakos, hanem mint álta-lában az egész országban más vidékről jött, akár mint új, akár már koráb-ban letelepedett. Az ilyen kommunista pártitkár tartotta rettegésben a lakosságot. Az egész község gyűlölte ezeket az istentagadó és kommu-nista voltak miatt. A nemesbődi titkár egy hétköznapi napon, amikor ép-pen besugói szerepének teljesítése után Szombat helyről kerélpáron haza-felé tartott, az áton utána száguldó orosz tank, dacára, hogy letért e-gészben az út szélére, palacsintává gázolta kerélpárjával együtt.

3./ (Ézt csak hallomásból tudom, de mint megtörtént esetet az egész országban beszélik.) Egy magasabb állást betöltő kommunista férj feleségét Budapesten a szülészeti klinikára vitték szülés végett. A szülés előtti napon a férj meg átógatta a feleségét, ahinok az ágya felett egy kereszt volt. Arra kérte a férj az orvost, vegye le a kereszt-et, mert nem akarja, hogy születendő gyermeke a néputítás jellépét lás-sa meg először.

A látogatást követő újjelen a gyermek (fiu) megszületett. Az apa másnap bement látogatóba, és amikor az orvossal a szobába lépett, kihívón az orvosra nézett, mert ott látta a keresztet előző helyen a falon. Az orvos nyugodtan válaszolt: Felesleges eltávolítani a kereszt-et, gyermeke úgy sem látja azt meg, mert vakon született.

4/ Kis András, szombathelyi cipészmeister, felesége beszélte el, hogy férje, aki vallástalan volt és templomba sohasé járt, 1947. husvét napján arra kérte, menjenek együtt templomba. Kérdésére, hogy mi az oka megváltozásának, azt felelte: "Eddig nem hittem, hogy van Isten. De látom, hogy amit a kommunisták mondanak, annak mindig az ellenkezője az igaz, tehát biztos, hogy van Isten, mert én tagadják!"

Igen! És hány Kis András van ma Magyarországon?

Én teljesen az olvasóra bízom, hogy csodának vagy véletlenségnek tekintse a leírt eseteket. Azon a tényen, hogy az agyongyötört magyar testvéreink Isten közét látják e történetekben s mint csodákat emlegetik, ugyesen változtathatnak a külföldi vélemények.

Hiába volt a sátáni módszerrel kitermelt és intézményesen irányított szörnyű támadás az Isten, a vallás és az ember ellen!

A házasságra lépő fiatal párok a meghurcoltatás elkerülése végett többnyire éjjel, félrocsó kápolnáknak vagy vidéken eshadtak meg egyházilag.

A jó kommunistának vélt komor arcú hivatalnokok lakasuktól távolabbi templomokban csendes miséken vesznek részt.

Láttam a hatóságok által rendezett hivatalos kommunista temetést pap nélkül, hol a kisajátított elhalt hozzátartozói a ceremónia elvégzése után sírva mondatlak misét az elköltözött lelkiüdvéért.

Láttam a sárvári templomban örültként futkosó Urbán volt és kivetkőzött kis-papot, ki kommunistává lett s később megtért; azért üvöltött, mert a gyóntató pap nem oldozta fel bűneitől, nyilván azok súlyossága miatt.

És láttam az újtypusú embernek szánt gyermek seregét, kik családi kis otthonaikba, összekulcsolt kezecskéikkel imádoztak, hogy a pogányságba visszazuhant emberiség térjen vissza a betlehemi jászolhoz.

Csak egyet nem láttam, nem tapasztaltam kiüldözöttesem után és azt, hogy a műveltnek csúfolt nyugati ember felismerte volna a Budapesten megkongatott vészharang utolsó akkordját s álljt kiáltott volna a szörnyűségek végpusztulásba sodró sorozatának! Ehelyett azt tapasztalom itt nyugaton, hogy az első fellángolás után - abban a reményben, hogy ide a vörös rém ugysem jön már - süti ki - ki a saját pecsenyéjét, habzsolja az életet, s elfelejti emberbaráti kötelességét önmaga, családja, nemzete és az egész emberiséggel szemben.

Hát állj meg ember! Állj meg egy pillanatra a rohanó élet kuszált zürzavarában és gondolkozz! Ha egykoron az istentelenek észterítésére Attilára volt szükség, mint Isten ostorára, akkor a mai skeptykus, széteső világ a kommunizmusban láthatja meg a sátán igazi arcát, azt a sötétséget, melyben minden emberi érték elvesz. A materialista világnézetet valló cinikus elmélet szétforgácsoló törekvése az egész emberiség s a civilizáció sírásója lehet!

Sz. I. ujmenekült.

oooOOooo

1956. OKTOBER 23.

Emlékezzünk a közelgő évfordulón! Azon a napon, amelyen a magyar nép egy évvel ezelőtt egységbe forrva, spontán felkelt a ráerőszakolt idegen, minden idők legnagyobb zsarnoksága ellen! Erről írja a német szövetségi kormány sajtó és tájékoztatási hivatalának napi közlönye 1956. november 13-án többek között az alábbiakat: "...Az, hogy még egy Nagy is felmondta a varsói szerződést és semlegesnek nyilvánította az országot, bizonyítéka volt annak, hogy a magyarországi forradalom nemzeti felkelés volt a szabadság nevében, még pedig olyan felkelés, amelyet még kommunista beállitottságú munkások is magukóvá tettek, közös arcvonalat alkotva diákokkal, parasztokkal és munkásokkal.

Ez a forradalom az ember föllelése volt erőszakkal és elnyomással szemben, egyuttal pedig az ember győzelme is volt terrorizstikus államhatalmi eszközök gépezete felett, amennyiben lerántotta a leplet ezeknek az állami terrorizstikus eszközök belső ürességéről és tehetetlenségéről. Budapesten akkreditált külföldi diplomata: bocslései szerint legalább 11 páncélos - és két gyaloghadosztályt kellett bevetni a magyarok kis népe ellen, hogy műsloleg legyűrjék, bizonyosságául az emberi szellem erejének, mely végső odandással, minden halálfélelem nélkül nyilvánítottta lenyűgöző hatalmát..."

A nemes célokat szolgáló és az alapvető emberi jogok visszaállítását célzó magyar szabadságharcot ismételték az orosz hadsereg fojtotta vérbe, mint az 1848/49-ki szabadságharcunkat! Ez csak azért sikerült, mert a Nyugat, mint a multban, most is magunkra hagyott. Miába volt a szabadságharcos rádióadók többször megismételt S.O.S. kiáltása s köztük a Rákoczi-adó november 6-án 14 óra 52 perckor elhangzott következő is: "...Nehéz körülmények között szólnak a világ lelkiismeretéhez. A szeui csatorna esetleges elvesztése nem közömbös Angliának és Franciaországnak, mert az ENSZ-től azonnal rendfenntartó osztagokat kértek abba a körzetbe. A világnak...egy kis ország, amely szabadságát ezeréven keresztül sok véradózatallal pecsételte meg, elvesztheti szabadságát? Miért csak a nagyhatalmak érdekei fontosak, miért nem fontos a mi körházunk, iskolánk, nemzeti kincseink és az, hogy ezek a bombák és tűz áldozataivá váljanak?"

Miért nem hallják meg meggyilkolt asszonyaink és gyermekeink segélykiáltását a Világ népei? Halljátok meg egy kicsiny nép segélykiáltását!..."

Az évfordulón a most idézettek irjatók vagy irassatók táblákra, s azokat magasra tartva néma tüntetéssel emlékeztették a még szabad népek tömegeit arra, függetlenül az ENSZ újabbi határozatától, hogy sorsuk is azonos lesz a miénkkel, ha még tovább tűrik és tétlenül nézik az istentelenek garázdálkodását!

Bajtársaink! Az otthon ismételt hallgatásra kényszerített, fogcsillogatva némán tűrők, de reményét még el nem vesztő népünk helyett a mi kötelességünk emlékeztetni a szabad emberi tömegeket emberbaráti keresztényi kötelességük beváltására! Ennek érdekében tegyetek meg mindent, ami Töletek telik!

ooo000ooo

IGY SZENVEDTUNK ÁRTATLANUL.

(folytatás)

A fedő nevük dacára sikerült egy-két AVO-s valódi nevét megtudnunk. Az első parancsnok egy Csillag nevű fhdgy, a második Fazekas örnagy, s a legbrutálisabb és leghosszabb ideig működő egy Fürst nevezetű, munkács környékről való hdgy volt. Ez korom fekete, lombrozó típusú, ikros (gyapjashaju), szadista, 30 év körüli férfi. Öröme telt abban, ha valakinek fájdalmat okozhatott.

En a 4.sz.épület I.emeletének 3.szobájában laktam. Ezt röviden számmal 413-nak hívták. Minden fogolynak száma volt, s sehohsem szerepelt a neve. Csupán a nyomozásban. A munkalapok elszámolásainál és esetleges aláírásnál is a számot kellett használni. A 4.sz.épület volt a legsúlyosabb. Hadifogoly pk.itt egy Gróger nevű csibész volt. Sz mtalanszor razzizta végig az épületet, hátha valakit meg tud az ágyán fogni, vagy egyéb rendellenességen. Természetes maga is azonnal büntetett, vagy pár percen belül "a rendellenesség" az AVO-s előtt volt. Jöttek aztán a szankciók. Minden nap napi-parancs, s itt történt a büntetések kiszabása 8-30-120 nap fogda; 2-4-6 óra kurtavas. A fogda az 1.sz.épület pincéje volt, ahova a nyomozó szervek vas ajtóból tétettek és elképzelésük szerint cellákat falaztattak. A fogdahelyiség két részre oszlott. A pince bejáratától jobbra nyíló folyosóról négy cella volt, ebből kettő sötétzárka. Baloldali nagyobb része egy U alakú folyosóról nyíló cellasor, ahol egyes és társas cellák voltak. A folyosó felső U szárnyán levő kis cella a kintókammera volt. Az állandó AVO-s őrségnek egy külön irodahelyiség állt a rendelkezésére. A folyamatos kihallgatások egyrésze is itt zajlott le. Mint ahogy az állandó lakószobáinkat, úgy a cellákat sem fűtötték. A levegő nyomott, penészes, áporodott. Berendezés: egy fa prices. A fogda óre korlátlan úr volt, s az AVO-s személyzet -tiszteltől a legénységig- a fogdába járt le, hogy lenye-kedve szerint "kiszórakozza" magát. Ez a kis beszámoló nagyon is hosszúra nyúlta, ha az elkövetett atrocitásokkal foglalkozni akarnék.

A munka fokozatos hajszolásával az étkezés gyatrasága és a hónapok kihatástalan mülása mellett a hangulat mind elkeseredettebbé vált, s a terror ugyanúgy fokozódott. 1952.nyarán a napi 12-13 óra munka és a gyenge étkezés fizikai roncsokká tett bennünket; úgy néztünk ki, mint a csontváz.

A munka és fogda között még egy átmeneti büntetési fokozat volt: A Kavics-bánya. Ennek a parancsnoka egy Monori nevű probacsendőr

volt. Súlyos véthet nem lehet a normális ember mértékével mérni, mert általános vélemény szerint nem volt beszámítható. Sok bűne mellett csupán egyet említek: az ő lelkén szárad egy volt tart. zls. halála, amit a ráomlasztott föld ilt meg.

Elég hideg volt 1952. telén, sok fogolyunk keze, lába megfagyott, amihez természetesen a belső AVO-s őrség is segédkezett. Egy AVO-s tizedes pl. minus 11 fokos hidegben K. alezredesnek parancsot adott, hogy a jeles vízben mossa meg a lábát. Egy másik AVO-s Y. ezredest több mint egy órán keresztül vigyázz állásban "oktatott", a rongyos rongy csizmában levő vízes kapca csonttá fagyott. Z. vezérkari őrnagyot, aminek járt nyi erője alig volt, braszámra futtatott egy másik AVO-s. Oh, sorolhatnám vég nélkül ezeket. S mindezek a túlkapasok megtörténhettek, mert az illetékes vezetőség erre lehetőséget adott, űt pedig a jó Istenen kívül senki nem ellenőrizte.

Ezek után köszöntött be az 1953. év. Ennek az éveknek szeptemberig csupán 3 hónap+két napot voltam fogdával fenytve, 38 napot sötét zárkával, 30 napot étkezési megszigorítással. Ez utóbbi abban állott, hogy reggel kaptam 3 dol. feketét egy darabka kenyérral, délben semmit, este semmit, másnap reggel semmit, délben semmit, este egy kis főzeléket egy drb. kenyérral, másnap reggel kávé+kenyér, majd ismételtén 36 órán keresztül semmit. Emellett egyik fenytésemkor -nemcsak nekem, hanem az összes fogdában levőknek- szigorításból 7 nap 7 éjjel állni kellett. Állva is aludtunk, és amikor lábunk annyira összedagadt, hogy összecostunk, vízzel öntötték le bennünket. Hogy 7 nap 7 éjjel mit jelent állni, azt sem sejtteni, sem elképzelni nem lehet, csupán átélni. A kimerültség olymértvű, hogy mindennemű érzékét elveszti az ember. S a szigorítás csupán azért történt, mert a fogdából hír jutott a táborba, s azt szerették volna megtudni, hogy kitől? Nem sikerült.

Legszigorúbb fenytésem 8 óra kurtavas volt 1953. tavaszán. Miért kaptam és mi is volt tulajdonképpen ez a kurtavas? Egyszerien destruktív magatartás miatt, szólt a napiparancs megokolása. A kurtavas, a középhori inkvizíció egyik kínzószköze, amit -ugy gondolom- a magyar AVO-on kívül a kultúrvilág egyetlen állama sem vett át. Nőgy vasbilincsből áll, amelyik mindegyikéhez 25-30 cm. hosszúságú van erősítve.

A művelet ugy kezdődött, hogy az áldozatot a picisen hasra fektették. (Mindig a napos tiszt AVO-s és a beosztott űr.) A melle és a két térde alá 3-3 összegöngyölt pokrócot raktak egymásra. Ilymódon a test egy telmőt képezett, aminek a legmélyebb pontja a has, legmagasabb a váll és a térdek voltak. Ezután mindegyik kézre és labra rárakták a láncos bilincset. A bal kezét a jobb lábhoz, a jobb kezét a bal lábhoz húzták keresztbe annyira, amennyire a test megengedte. Ekkor lelakatolták, a pokrócokat hiszedték, és ebben a kényeszer testhelyzetben kellett a fenytésnek megfelelő időt letölteni, ha... Volt, akiről 2-3 óra után le kellett venni a bilincseket, mert meghalt volna. Csak ezokról lehet beszélni, aki fájdalomában nem ordított. Volt egy SS. hadnagy, aminek 6 órai kurtavas után a jobb keze megbéult.

Nem kértedni akarok, hisz ennek semmi értelme, amellett vannak olyan Bajtársaim, akik velem együtt voltak, velem együtt menekültek, s jelenleg olvassák ezeket a sorokat, és rám ismernek; csupán a valósághoz tartozik, hogy tudtommal egyetlen vagyok nemcsak Kazincbarciban, hanem más hasonló büntető intézetben szenvedtek között is, aki 8 óra kurtavast minden szó nélkül egyfolytában kibirtam. Nem akarom részletezni, de számot kellett vetni annak tartama alatt önmagammal, míg eszméletlen voltam, hogy esetleg becsületlenül az életet s becsülettel a halált válasszam. S amikor 6-7 órai szenvedés után elérkezett a krízis, a másodikát választottam. Nem emlékszem az utolsó óra kinjaira. S most mégis élek, úgy hiszem becsülettel. Vasalás után több órán keresztül nem tudtam a végtagjaimat megmozdítani.

Igy érkezett el az 1953 évben Nagy Imre miniszterelnöksége. A tábor élete az egyik napról a másikra megváltozott. Bőséges étkezés, a bánásmód emberi, a fogda megszűnt. Az említett év júliusától naponta átlag 50 embert bocsájtottak szabadon 82 fő kivétellel, akiket kistarcsára szállítottak és itt 3-15 évre elítélték. Sok volt közöttük a csendő. En 1953. szeptember 12-én -az utolsó 150 ember között- szabadultam.

Mi sem természetesebb, hogy nem lettem teljesjogu polgára a hazának. Az utolsó pillanatig nem nyomta súlyos bélyegét eső. tiszt

voltom, kilenc éven át szenvedett fogságom és kulák származásom. Csak a kőtközi munka maradt. Egyetlen bátyám segítségével sikerült -habár illegálisan- szakmát tanulnom, s jelenleg is ebben a szakmában dolgozom szabad földön, amíg a köteleesség és a hivatás más irányba nem szólít.

Csak röviden számoltam be a kilenc év átszenvedett nyomorúságáról, hogy azokról valamelyes elképzelésük legyen azoknak a Bajtársaimnak, akiket a sors az elmúlt háború végével nyugatra segített. Hazatérés esetén hasonló sors várt volna rájuk, még ha oly ártatlanok is, mint a ma született bárány.

S most, távol kényszerültem szép Hazámtól, de nem a magyarságtól, mert szenvedéseim csak magyarabbá tettek.

Magyarnak születtem, s magyar földön magyaroként akarok meghalni is -egyszer!

T.A.

oooOOoooo

EGY CIKK MARGÓJÁRA.

"Egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalóbbak". gr. Széchenyi István.

Hónapokig tartó Hollandiában létem után végre egy olyan cikk akadt a kezembe, mely jóindulattól eltelve, szerető útmutatást igyekezett adni a menekült magyaroknak, s egész finom formák között saját hibáinkat is előlbe tárta. A cikk címe: "Ismerkedés az új világgal".

Engedjék meg kedves olvasóim, hogy e cikkhez én is hozzáfűzzem mondanivalóimat. Közérdekű voltánál fogva nemcsak a hollandiai magyarok, hanem az egész világön szétszort menekült honfitársaim számára is nagyfontosságú, hogy menekült problémáinkat mindenféle szempontból megvilágítsuk.

Ahhoz természetesen, hogy átfogó képet kaphjak és aztán adjak a menekültek helyzetéről, a problémának alapos tanulmányozására és adatok, vélemények beszerzésére volt szükségem. Ezért svédországi, angliai, amerikai, németországi, australian barátaimhoz, ismerőseimhez fordultam anyagért. És özőnével kaptam a választókat egészen magas intelligenciájú emberektől kezdve olyanokig, akiknek nem nagyon lenyere az irás-olvasás. A hollandiai magyarság helyzetét többé-kevésbé magam is ismertem már, így a kapott adatok alapján igyekszem egy őszinte és általános képet adni helyzetünkről.

A magyar menekültek céljait és menekülésük okai szerint a következőképpen csoportosíthatók: 1./Legnagyobb a számuk azoknak, akik a magyarországi kommunista rezsimmel szembenállva, azzal a felkelőskor önfeláldozóan szálltak szembe, és tettel, tollal vagy szóval küzdöttek ellene, s a bukás után életük vagy szabadságuk megmentéséért menekülésre kényszerültek. 2./Igen nagy a száma azoknak, akik politikai meggyőződésük vagy volt hivatásuk miatt otthon börtönbüntetést szenvedtek, s a felkelőskor szabadulván, annak bukása után elhagyták az országot, hogy ismét vissza ne vessék őket a börtönbe. 3./ Sokan vannak olyanok is, akik csupán kalandvágyból és gazdasági okokból hagyták el Hazánkat. 4./Jöttek ki szép számmal kétes ollemek is, köztük súlyos közbüntényesek, vagy olyan ÁVH-ok, akik rádöbbenvén korábbi szörnyeteik súlyára, nem merték tovább Magyarországon maradni a felkelés ideje alatt, s visszamenni most már nem tudnak. 5./Végül pedig keletről kiürült, meggyőződéses kommunista bomlasztó elemek.

Ebből az 5 kategóriából az első kettő az, amelyik felfogás, gondolkozásmód és erkölcsiek terén a nyugati államok lakosságához a legközelebb áll, s azok szokásaihoz is a legkönnyebben tud alkalmazkodni. Ezekkel a befogadó államok hatóságainak jórészt semmi gondjuk nincs.

Annál több a baj a másik 3 kategóriával. Akik csak kalandvágyból jöttek ki vagy gazdasági okokból, legnagyobb részt csatlódtak, mert többet vártak a Nyugattól. Azt gondolták, hogy itt egyszerre aranyhegyek várják őket, gépkocsit vehetnek, s vagy egyáltalán nem kell dolgozni, vagy pedig kevés munkával egyszerre meggazdagodhatnak. Ezek tele vannak elégedetlenséggel. Munkahelyeiken nem tudnak kitartani. Tulzottan követelődők, izgágák, s a többi magyarok életét is nagymértékben megnehezítik, lejáratva a magyarok jó hírnevét. Sok közülük annyira csatlódtott, hogy már haza is ment.

A súlyos közbüntényesek nyugaton is egyik bűncselelményt a ./.

másik után követték el, s nagyrészüik már itt is megérdemelt helyére került, - a börtönbe.

A legveszedelmesebbek azonban a nyugatra bomlasztási szándékkal kibüldött kommunisták, akik vagy meghúzódnak, s titkos földalatti munkát végeznek, vagy pedig ottmányokkal kellőképp felszerelten végigjárják az egyes menekült településeket, s káros propagandát és bomlasztó munkát folytatnak az elégedetlenkedő menekültek között épp úgy, mint a befogadó országok szegényebb és ológedetlen lakosai között is. Mondanom sem kell, hogy erre a célra minden hájjal megkent, több idegen nyelven is jól beszélő, s amellett igen intelligens elemeket választottak ki kiküldöik. Legtöbbször már tudomása van a befogadó hatóságoknak, s figyelemmel kísérik minden lépésüket, azonban vannak még olyanok, akik nagyon ügyesen álcázzák magukat az ördögi terveiket. Ezekkel szemben fellépni s őket a rendőrségnek átadni minden magyar menekültnek kötelessége, mert nem köt bennünket velük szemben semmiféle honfitársi szeretet sem. Ők ugyanis már nem magyarok, nem is emberek, eladták a lelkiüket az ördögnek.

A felkelés után külföldre menekült magyarokat majdnem mindeütt a legszívélyesebben fogadták, és ez a szimpatia máig is fenn áll. Azonban sokan vannak olyanok is, akik közömbösek velünk szemben, de kifejezett rosszindulatra ritkán bukkan az ember. Ifjaink ugyan főként nyelvi nehézségek, tájékozatlanság s értetlenség folytán - gyakran félre magyarázták és ma yarázzák az idegen hatóságok és egyes személyek intézkedéseit, megjegyzéseit, de ezekre a félreértésekre az idő és a nyelvtudás meg fogja hozni a gyógyírt. Azonkívül az Egyesült Államokban már régebben kint élő németek, olaszok, svédok, sőt még románok is segítenek az új menekülteknek mindenben. Ugyanez a helyzet Svédországban, Angliában és Hollandiában is, sőt az utóbbiban igen sok jó barátunk akad a lengyelek és indonézok között is. Nem lehet csodálni ezt, évszázadok óta veri őket is a Sors épp úgy, mint minket.

Persze akadnak kellemetlen emberek, akik azt gondolják, hogy a Balkánról vagy Ázsiából szabadultunk ide, de a mostani magyar-özön talán rábroszti őket, Magyarországnak nem elmaradtott ázsiai ország, s hogy ott is vannak értelmes, tanult és erkölcsös emberek. Ehhez persze az kellene, hogy minden magyar rendszeren viselkedjék, de hát sajnos, sok szemét embert is kisodort a népvándorlás.

Most egy nagyon kényes kérdésre is rá kell még térnem: s ez a régebben kitelepült magyaroknak a mostaniakkal szemben való viselkedése és magatartása. Nem szeretném, ha fejtogetésem a legcsekélyebb félreértésre vagy ellentétre adna okot a régi magyarok részéről, de ez egy olyan súlyos problémánk, amely mellett szó nélkül elmenni nem lehet, s amelyen csak segíteni lehet úgy, ha higgadtan, nyugodt fejjel megbeszéljük, mindkét oldalról hozzászólunk s a sokszor szinte ledönthetetlen látszó válaszfalat kölcsönös jóakarattal leromboljuk.

A régen kitelepült magyaroknak csak igen kis százaléka viselkedik velünk szemben türelemmel, jóindulattal és szeretettel. Nagyon részük - a legjobb esetben is - csak közömbösen megy el mellettünk, s nem tördök véreinek nehézségeivel, bajjaival, elhagyatottságával, azt mondva magában, hogy én már befutottam, nekem is voltak nehézségeim, velem sem törődtek, mit törődjek én mások bajával. Vannak olyanok, akiknek az fáj, hogy ők csak évelig tartó lágerélet után tudtak emberi körülmények közé kerülni, minket meg hogyan fellarolt, és segít a Nyugat! Irigykednek tehát ránk, s nem gondolnak arra, hogy mi, akik eddig odahaza maradtunk, a poklok poklán mentünk keresztül, s az elképzelhetetlen terror, nyomorúság és kínzás alásta igen sok új menekült idegrendszerét, egészességét, ítélőképességét és sok esetben morális érzéseit is. Kik azok tehát, akik legjobban rászorulnak a támogatásra, vezetésre, türelemre és szeretetre?

A régi magyarságnál ez a rétege egymást is marja, irigykednek egymásra is, s egyik szervezetet a másik után hozzák létre, élükön néha igen képes elemekkel. Ezek a szervezetek jórészt régi politikai rendszerek visszaállításán fáradoznak, olavult politikai nézeteket hangoztatnak, s ezért csörtetik kardjukat. Megadta nekik a Sors azt az elönyt, hogy láthattak jónéhány modern, nyugati államot, s mégsem tudtak az itt tapasztaltak alapján reális követelésekre jutni.

Éi akar ma pl. Magyarországon királyságot, ki kívánja vissza a nagybirtokosokat, ki akar visszaállítani egy olyan rendszert, mely rövidlátásával és naivitásával csak elősegítette a kommunizmus útját?

Itt élnek ezek a magyar véreink valóban demokratikus modern államokban, s nem értik meg, hogy amit ők akarnak, már rég idejét múlta és az elmúlt 12 év alatt otthon erősen megváltozott a helyzet. Legtöbbjük haza kívánkozik, de azt hiszem, ha hazamennének, éppen olyan idegenek lennének saját hazájukban, mint ahogyan idegenül érezték meg befogadó államaliba is.

És ezek a régi emigránsok, akik egymásközt eddig oly nehezen tudtak megférni, most értetlenül álltak a menekültek százezreinek testvéri összetartása előtt, majd ezt is megirigyolték sokfelé s hinteni kezdték a szóthúzás konkolyát közöttünk is, sajnos, sokszor sikerrel.

Nagyon fájó ez, hogy nem tudunk összetartani most, amikor a legnagyobb összefogásra lenne szükség, hogy nyomást gyakorolhassunk a világ közvéleményére, s felébredjünk a Nyugatot abból az álomból, amiben barátságos, főver "Nick"-nek látja Kruscsovot és az egész szovjet gengszterbandát. Egyszer már felébresztettük őket álmaiból a múlt év októberében, s ha most nem folytatjuk újbentartásukat, sőt kicsinyes marakodásainkkal csak ellenzésésként állunk irányunkba, akkor megint elalszik, de akkor már végleg, s akkor vége Magyarországnak, s a többi szovjet uralom alatt nyögő államnak is.

S most csak időzni tudom az első bekezdésben említett cikk egyik mondatát: "Elször is, természetünk világosságát a saját és egymás gondolatvilágában a jelen helyzetünkben különösen is megkövetelt magatartásunkról".

Igen! Legyen magatartásunk mindig biztos és egyenes. S ha kihozott derékkal, becsületesen állunk a nyugati világ bíráló tekintete elé, nem lehet kétségünk afelől, hogy csak barátokat fogunk szerezni magunknak, akik megbecsülnek, s elismerik azt róluink, hogy egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalóak! Ezt ezelőtt több mint száz évvel mondotta Széchenyi a fajtánkról, de nem hiszem azt, hogy az eltelt idő alatt ugy el tudott korcsosodni a magyar, hogy e mondat ne lehessen ma is ránk alkalmazni. Hiszen Széchenyi kora óta is adtuk a világnak sok kiváló tudóst, művészt és hadvezért, s mellülkel fogtuk fel azóta is a keleti szárnyatog előre törési kísérleteit, tehát adtuk hősokeket is. Ez a hősiesség és egyöntetű kiállás különösen most a felkelés idején mutatkozott meg a maga dicsőségesen ragyogó fényében, midőn fiatal fiúk és lányok vállvetve harcoltak azért, hogy a véreskező szörny ronda szőrös mocsát visszahúzni kényszerüljön Hazánk területéről. Sport-csereink is megmutatták már egymást követő négy olimpiászon, hogy sportbéli teljesítenyünk is kiválóak.

Hát akkor mi köszeti mégis emigr ns ifjuságunknak egyrészt arra, hogy helytelen, ösztönszerű érzéseitől hajtva egyszer csőpont értékűnél képzelje magát, máskor meg túlzott magabiztosságával és követelődéseivel megbotránkozzát és ellenszenvet keltsen a nyugati világban?

Erre csak egy a válasz. Az ok: ifjuságunk elhibázott, gonoszindulatú és kommunista nevelése, mely az u.n. "szovjet-erkölcsön" alapszik. Ez a szovjet-erkölcs (tulajdonképpen erkölctelenség) kihúzta a talajt a lábuk alól, s többé kevésbé képtelenné tette őket a világ más részeiben uralkodó nézetek és erkölcsi felfogás megértésér. Arra nevelte őket, hogy irigyek legyenek és gyanakvók. Hazudtak nekik otthon annyit, hogy most már sokszor képtelenek a legjobb indulattal feléjük közeledni és őket támogatni akarázat is gyanakvás nélkül fogadni.

Mindezeken nekünk idősobbeknek, azután a régi emigránsoknak és a befogadó államok hatóságainak együttes működéssel segitenünk kell. A legnagyobb szeretettel és türelemmel kell átsegíteni fiataljainkat a kezdet nehézségein, és a helyes irányt megmutatni nekik.

Kedves Olvasóm! Öszinte szavakkal ígyeztem vázolni helyzetünket. Remélem, fejtegetéseim senki számára sem lesznek bántóak, mert nem az a célom, hogy valakit is megbántsak. Ellenkezőleg! Ugy, ahogy a többi nemzetek emigránsai teszik: a szeretet és megértés jegyében összehozni honfitársaimat, ez a cél lebeg előttem, mint legszebb és legszentebb kötelesség!

Kéz a kézben haladjunk tehát közös óclunk felé, hogy Szeretteinket ismét köblünkre öllhessük!

dr. P.Z.

ooooo

Ezton köszönettel nyugtázzuk az Ön.....hozzájárulását a B.L.-re.
a közp.segélyalapra.

A Központi segélyalap mérlege: Bevétel 1957. január-1957 július 31-ig 352.36 Gulden, melyből a fenti időtartam alatt 7 izboni segélyezésre 284.43 Gulden felhasználtatott. Maradvány 1957 augusztus 1-én 67.93 Gulden.

Ezen alapunk támogatására -különös figyelemmel az új menekültek között Európában is található számos Bajtársunkra- ismételten felhívjuk a figyelmet.

Csendőr Karácsonyi akció. Karácsonykor, a Szeretét ünnepén, ezévben is, mint hontalanságunkban már ismételten, segíteni óhajtunk Lagerelben sanyalódó, beteg vagy önhibájukon kívül csak igen szűkös keresettel rendelkező Bajtársainkon és családtagjainkon. Egy kis melegséget és bajtársi szeretetet szeretnénk a Karácsony alkalmából szűkültökönknek juttatni, hogy legalább pillanatnyilag feledhessék sanyarú sorsukat, s érezzék a magyar csendőr nagy család bajtársi támogatását.

Szeretnénk segítséget nyújtani ezalkalommal az austriai és németországi magyar iskolákban tanuló cs. gyermekeknek is, akiknek száma a múlt évi szabadságharc leveretése utáni menekülés kapcsán megsaporodott.

Senkinek sem a Központi segélyalapunknak, sem a B.L. szerkesztőségnek nem állnak a megsegítésre szükséges anyagiak rendelkezésére. Tehetős Bajtársainkhoz fordulunk tehát és kérjük támogatásukat! Pál apostól Korinthusbeliékhez írt 2. levelének 9 részében foglaltakkal zárjuk kérésünket: "Adjon neki, amint eltökélte szívében, nem szomorúságból vagy kénytelen-ségből; mert a jövedvű adakozót szereti az Isten."

Adományokat a B.L. szerkesztőségnek címre kérjük "Csendőr Karácsony" megjelöléssel, mely azokat a részvevőkhöz továbbítja. A magyar iskolák-nak szánt közlemények közvetlenül is irányíthatók a következő címekre: Direction Ungarische Gimnasium, INNSBRUCK, Sillegasse 10, Austria; és Direction Ungarische Gimnasium, Bauschlott, Schloss, Krs. Forzheim, Deutsch-land.

Minden adományt lapunk hasábjain köszönettel és nyilvánosan nyugtázunk. Ezenkívül összefoglaltan beszámolunk az akció eredményéről, miért is kérjük csoportjainkat, hogy az esetleg közvetlenül eszközölt karácsonyi megsegítést f.évi december hó 31-ig közöljék a szerkesztőséggel. Ide az adományokat legkésőbb f.évi december hó 15-ig kérjük eljuttatni.

Felkérjük a 218, 234 és 426 sz. jölvényeink tulajdonosait, hogy személyi adataikat sürgősen tudassák Központi Vezetőségünkkel (Salzburg, Sinnhub Str. 8, Austria).

Új menekült Bajtársaink figyelmét felhívjuk arra, hogy személyi adataikat jelentseik Vezetőségünknek az előbb megadott címére. Adataik tudósítása saját érdeküket szolgálja.

Megbízható forrásból származó értesülés szerint az otthoni Kádár féle helytartó tanács augusztus 1-vel elrendelte a feltalálható csendőrök internálását.

Eredeti bűn rabja c. novella befejező részét lapunk következő számában közöljük.

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T . ADRESS-CIM: B.L. Szerkesztősége.

UTRECHT, Merwedokade 183 bis. NEDERLAND.

DRUCKERIE
PRINTED MATTER
PERIODIQUE
DRUCKSACHE

Aan Heer
Nr. dr. Béla R e k t o r
Msr. 376 Eddy Rd.
Herrn
CLEVELAND 8. Ohio.

U.S.A.

